

Kevätkausi meni tänä vuonna jotenkin ihan itsestään. Urbaaneilla maanmittauspäivillä – Espoossa – oli paikalla ihan kohtuullinen osanottajajoukko ja luentosalitkin vetivät väkeä aivan kohtuullisesti. Pystit jaettiin ja juhlapuheet kuunneltiin, vieläpä sankoin joukoin. Väkivaltarikollisuuden ja maanmittauksen yhteyksiä selvitettiin ansiokkaasti juhlaesitelmän yhteydessä, jolloin myös Murhaojat ja Tappokankaat tulivat itse kullekin tutuksi. Siinä juhlapuhujaa kuunnellessa tuli Pienelle Kulkijalle mieleen, että olivatko maanmittarit ennen muinoin oman aikansa rauhanturvajoukkoja, jotka estivät enimmäkseen rajariitojen aiheuttamat veriteot. Jotenkin tuntuu siltä, että vastaus tähän kysymykseen on pakostakin myöntävä.

En tiedä alkaako kihti ja vanhuus vai vata, vai mikä kärsimättömyys mutta oletko havainneet, että nykyään melkein kaikki ovat myöhässä sovitusta tapaamisista, kokouksista, seminaareista, esitelmätilaisuuksista, juhlista ja mitä niitä nyt sitten kaikkia onkaan. Mihin on kadonnut kunnioitus vanhaa kansanviisautta kohtaan, jonka mukaan täsmällisyys on kohteliaisuutta. Syyksi ei kyllä riitä yleinen elämänrytmin nopeutuminen tai tulostavoitepaineet tai muut mitä mystisemmät suorituspaineet.

Luulisi tuon ajan hallinnan olevan nykyään muutenkin huomattavasti helpompaa kun on tullut kaiken maailman työ- ja vapaa-ajan käytön hallintaa helpottavia ohjelmia, menetelmiä ja vehkeitä. Tiedonkulunkin pitäisi pelata kun kännykätkin on melkein kaikilla. Eikö sen pitäisi olla hyvin yksinkertaista pirauttaa kokouspaikalle ja ilmoittaa, että anteeksi nyt vain mutta tulen hiukan myöhässä. Mutta ei kun ei. Kyllä ne kännykät sitten kokouspaikalla soivat ihan itsestään ja vielä mitä ihmeellisimmillä sävelillä. Humoristisin kokemus – jos sellainen sallitaan – on erään kanssakärsijän kertoma tilanne, jossa menevä kokousturbo tuli sopivasti puoli tuntia myöhässä kokoukseen ja heti välittömästi rupesi kännykkä laulamaan sävelmää ”Ain laulain työtään teen”. Siinäpä vasta näyttävä

sisääntulo, vai mitä.

Pitkän pohdinnan jälkeen Pieni Kulkija on tullut siihen lopputulokseen, että joku vietävän johtamiskonsultti on taas kerran keksinyt mielestään hyvän keinon millä tehostaa suurten johtajien asemaa. Resepti tuntuu olevan yksinkertainen. Pidä huoli, että tulet aina hiukan myöhässä kaikkiin tapaamisiin. Jos nyt sitten käy niin ohraisesti, että joku muukin tulee kokoukseen hiukan myöhässä, niin kuitaa asia tahdikkaasti lähtemällä varmuuden vuoksi hyvissä ajoin ennen kokouksen päättymistä. Lisäetuna tulee tietenkin se, että myöhästymällä kokouksista reilusti ja lähtemällä niistä varhain pois, niin aikaa myöten johtaja saavuttaa aivan varmasti sellaisen tietotaitotason, että voi puhua täydellisen tietämättömyyden antamalla ehdottomalla varmuudella asiasta kuin asiasta. Mutta eihän se todellakaan ole mikään ongelma. Kysymyksessä on tällöin niin iso johtaja, ettei hänen voidakaan odottaa ymmärtävän kuin iltapäivälehtien otsikot ja iskulauseet, ja niitähän riittää. No eiköhän se tullut nyt kerralla selväksi, että vanhanaikaisena ihmisenä kannatan edelleenkin täsmällisyyttä myös valkokaulustyöntekijän perushyveenä.

Valkokaulustyöntekijöistä tultiinkin sitten aika jouhevasti tuohon ikuiseen kysymykseen virkamiesten suuresta lukumäärästä. Harva on tainnut huomata, että virkamiesten joukkue on pikkuhiljaa taas kasvanut. Kuntasektorin joukkue on kasvanut jo neljättä vuotta peräkkäin ja valtionkin joukkue, tosin selvästi pienempänä, on myös turpoamassa takaisin entisiin mittoihinsa. Taitaa maanmittaussektori olla kohta niitä ainoita poikkeuksia yleisestä kehityslinjasta.

Kun julkisella sektorilla pyörii tälläkin hetkellä lähes joka neljäs työntekijä, niin voi vain kysyä, millä se kansallinen lisäsärvin loppujen lopuksi tänne kylmään kaukaiseen pohjolaan oikein hankitaan. Ei sen puoleen, kyllä valtiolla ja kunnillaakin vaativaa ja tärkeää työtä tehdään, mutta se ei valitettavasti tuo meidän ikiomaan pieneen lintukotoomme mitään uutta varallisuutta. Yksinkertainen totuus on, ettei julkista sektori ole rakennettu vientitehtäviä varten – tai näin ei ainakaan pitäisi olla – joten kansallinen lisäsärvin on hankittava yksityissektorin toimesta. Hiukan tällaista Pientä Kulkijaa pelottaa, että tätä menoa julkisessa hallinnossa panostetaan vain henkilöstön määrään ei laatuun, jolloin yksityissektorin taakka vain kasvaa tässä nykyajan oravanpyörässä.

Eli julkisessa hallinnossa on odotetta-

vissa vastaisuudessa yhä useampia ja isompia kokouksia. Kun käsiteltävät asiat eivät kuitenkaan merkittävästi lisäänty – ainakaan tärkeät – niin tarvitaan uusia apuvälineitä. Onneksi tällaisia apuvälineitä on jo kehitetty. Pieni Kulkijakin sai kunnian tutustua niin sanottuun ”Monikäyntiseen puppugeneraattoriin” ja palaveriturhautumisen poistamiseen tarkoitettuun peliin, jota tässä häveliäisyyden nimissä kutsun vain ”Hummatotoksi”.

Lieneekö kysymyksessä ollut vakavampi vihje vai mikä, sitä lienee tässä yhteydessä turha spekuloida, joten Pieni Kulkija päätti oitis kokeilla saamaansa ihka uutta ”Monikäyntistä puppugeneraattoria” ja tulos on tässä: Kiinteistö- ja kartasto tehtävien strateginen johtamissuunnitelma, yhdistettynä kansainväliseen horisontaaliseen ohjaussysteemiin ja integroituu hallintosovellutukseen mahdollistaa automaattisen informaatio-ohjelman ja yhtenäistetyt suunnittelustandardin optimoivan käyttöön otton, jota tukee maanmittaustoiminnan tilastojärjestelmän antama tieteellinen virastotoimintotuki, jonka seurauksena koko sektorin kokonaisvaltainen yhteistyötoiminta paranee oleellisesti. Eli ei tulevaisuus ehkä olekaan niin hirveän työläs, ellei sitten yritä ihan tosissaan ymmärtää mitä toinen modernien esittämistekniikoiden taitaja oikeasti sanoi.

Aikansa kutakin. Pienen Kulkijan ensihavainnot kohdistuivat vuonna 1995 erilaisiin johtamismenetelmiin ja muutama hajakokoukseen. Viisivuotissuunnitelmatalouden periaatteita noudattaen tämän kerran teema pysytteli samassa – viiden vuoden takaisessa – aihepiirissä. Tuon jutustelun olisi aivan hyvin voinut laittaa tälle palstalle ja vain joku hyvällä muistilla varustettu satunnainen lukija olisi havainnut toiston. Tosiasiahan on, että harvemmin sitä mitään todella uutta sittenkään tässä maailmassa tapahtuu. Ken ei usko niin lukekoon.

Tuota vanhaa juttua lueskellessa Pienelle Kulkijalle viimeistään selvisi, että nyt on jo korkea aika irrottaa veneen kokka Maankäyttö-lehden laiturista ja suunnata purtilon nokka kohti aavaa ulappaa ja virkistäviä tuulia, jotka toivon mukaan vauhdittavat veneen menoa kohti horisonttia ja uusia tuntemattomia vesiä. Enää ei tarvitse ihmetellä maailman ihmeitä ja kummastella tai hämmästellä elämän turhuuksia, vaikka maanmittauksen edelleenkin väitetään olevan yksi elämä suurempia asioita...

Hyviä jatkoja Teillekin ja hyvästi.

PIENI KULKIJA